

βεβαιουσύννη ἡ, ΣΣκίπ. Ἀπέθαντ. 34.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βέβαιος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Βεβαιότης: Ποίημ.

Καὶ μὲ φωνὴν ἄτρεμη καὶ ἤρεμη | ποῦ φανερώνει βεβαιουσύννη
 ὅς τὸ ρώτημά της ἀποκρίνουμαι | πρόθυμα καὶ μὲ καλwsύννη.

βεβαιότητα ἡ, λόγ. σύννηθ. βιβαιότητα Στερελλ.

(Ἀμφ.) βεβαιότη ΓΞενοπ. Ἀφροδ. 216 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. βεβαιότης.

Πεποιθήσεις, πίστις εἰς τι ἐνθ' ἄν. : Μιλw - ὑποστηρίζω
 καὶ μὲ βεβαιότητα σύννηθ. Σιγὰ σιγὰ ἡ ὑποψία του ἐγένε σχε-
 δὸν βεβαιότη ΓΞενοπ. ἐνθ' ἄν.

βεβαιώνω κοιν. βιβιών-νου Λυκ. (Λιβύσσ.) βε-
 βιώνω Κρήτ. (Κίσ. Σέλιν.) Κῶς Πόντ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. βεβαιw.

Καθιστw τὴν βέβαιον, πιστοποιw ἐνθ' ἄν. : Βεβαιώνω τὴν
 ἀλήθεια. Αὐτὸ μπορw - δὲ μπορw νὰ τὸ βεβαιwσω. Σὲ βε-
 βαιώνω πwς εἶναι. Οἱ μάρτυρες βεβαιώνουν τὰ λεγόμενά
 του. Θέλω νὰ βεβαιωθw γιὰ τὴν ἀλήθεια.

βεβές ὁ, Σκῦρ.

Λέξις πεποιημένη.

Τραυλός: Ἔναι βεβές τοαὶ δὲ δὲ καταλαβαίνου τί λέει.

βεγγέρα ἡ, σύννηθ. βεγέρα Ἀνδρ. Θήρ. Κύθηρ.
 Κύθιν. Νάξ. (Κινίδ. κ.ά.) Πάρ. Σῦρ. βιγγέρα βόρ. ἰδιwμ.
 βιγέρα Θράκ. (Αἰν.) βετζέρα Ἀνδρ. Πάρ. (Λεῦκ.) φε-
 γέρα Θήρ. φιγγέρα Σκόπ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *veggheria*. Τὸ φεγγέρα κατ' ἐπίδρα-
 σιν τοῦ ρ. φέγγω.

Νυκτερινὴ συγκέντρωσις κατ' οἶκον πρὸς συνομιλίαν
 ἢ συνεργασίαν, ἐσπερὶς ἐνθ' ἄν. : Πάω ὅς τοῦ δεῖνα γιὰ βεγ-
 γέρα. Ἔλα νὰ κάνουμε βεγγέρα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποσπε-
 ρίδα 1, ἔτι δὲ βεγγερίτσα, ἐσπεροκάθισμα, νυχτέρι.

βεγγεράρω ἀμάρτ. βεγεράρω Κέως Κύθηρ. Σῦρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βεγγέρα.

Λαμβάνω μέρος εἰς βεγγέραν, ἤτοι ἐσπερινὴν κατ' οἶκον
 συγκέντρωσιν. Συνών. ἀποσπερίζω, βεγγερίζω,
 νυχτερεύω.

βεγγερίζω Λεξ. Περίδ. Βλαστ. βεγερίζω Νάξ. (Ἀ-
 πύρανθ. Γλυναδ. Κινίδ. κ.ά.) βετζερίζω Ἀνδρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βεγγέρα.

Βεγγεράρω, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν. : Πάμε νὰ βεγερίσωμενε
 Κινίδ. Πάνε ὅς τὸ σπῖτι δου νὰ βεγερίσουσι Ἀπύρανθ.

βεγγέρισμα τό, ἀμάρτ. βεγέρισμα Νάξ.

Ἐκ τοῦ ρ. βεγγερίζω.

Τὸ νὰ δίδῃ τις ἐσπερίδα εἰς τὴν οἰκίαν του.

βεγγεριστής ὁ, ἀμάρτ. βεγεριστής Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βεγγερίζω.

Νυκτερινὸς ἐπισκέπτης: Ὅ,τι κ' εἶχα σκοπὸ νὰ πέσω
 μὲ δύχασιν βεγεριστᾶδες.

βεγγερίτσα ἡ, ΓΨυχάρ. Ὀνειρ. Γιαννίρ. 153.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βεγγέρα καὶ τῆς καταλ. -ίτσα κατὰ
 τύπ. ὑποκορ.

Βεγγέρα, ὁ ἰδ. : Πήγαινε ὅς τὰ θέατρα, ὅς τοῖς βεγγερί-
 τισες, καλνοῦσε καὶ τὴν καλνούσανε.

βεδοῦρα ἡ, βέδρα Ἡπ. Μέγαρ. Μακεδ. (Γκιουβ.)
 βεδούρα πολλαχ. βιδούρα πολλαχ. βορ. ἰδιwμ. καὶ Λεξ.
 Μ'Εγκυκλ. Δημητρ. βεδούρα Εὔβ. (Κύμ.) βερδούρα
 Πελοπν. (Μαζαίικ. Σουδεν.) βουδούρα Μακεδ. (Ζουπάν.)
 Μεγεθ. τοῦ οὐσ. βεδούρι.

1) Μέγα βεδούρι, ὁ ἰδ., Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.)
 Στερελλ. (Ἀράχ.) κ.ά. 2) Βεδούρι ἄνευ σημασίας με-
 γεθυντικῆς πολλαχ. : Φρ. Ἀπλυτὴ βεδούρα (ἐπὶ ἀκαθάρτου
 γυναικὸς) Εὔβ. (Κουρ.) || Παροιμ. Κατὰ τὴν βεδούρα κρέν' ἔ
 κριτῆς (ἐπὶ τῶν δεκαζομένων) Λακων. || Ἄσμ.

Ἔχεις καὶ τὸ κεφάλι σου σὰ Βλάχικη βεδούρα
 Πελοπν.

Πῆραν τὴν βερδούρα μου | μέσ' ἀπὸ τὴν στρουγγα μου
 Σουδεν. Συνών. καρδάρι. 3) Δοχεῖον ὕδατος Κορσ.

4) Μέτρον δημητριακῶν διαφόρου κατὰ τόπους μεγέ-
 θους Θεσσ. (Ἀλμυρ. Καρδίτσ.) κ.ά. 5) Ἀγγεῖον ξύλινον
 μὲ τὸ ὅποιον μεταφέρουν φαγητὸν διὰ τοὺς ποιμένας καὶ
 ἐργάτας Πελοπν. (Βρέσθ. Οἶν.) Συνών. βεδούρι 3.

6) Ἀγγεῖον πήλινον ὅπου θέτουν τὴν τροφὴν τῶν χοί-
 ρων Μακεδ. (Ζουπάν. Σισάν.) 7) Χύτρα Θῆβ. 8)
 Μεταφ. κεφαλὴ Μέγαρ. : Τδεῖνα τὰ βγάνει ἡ βέδρα σου (αὐτὰ
 εἶναι τῆς φαντασίας σου).

βεδοῦρι τό, πολλαχ. βεδούρ Στερελλ. (Λεσφ.) βι-
 δούρ πολλαχ. βορ. ἰδιwμ. βερούδι Σίφν. βερούθι Σίφν.
 βεδούρι Νάξ. βεδούρ Πάρ. (Λεῦκ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. βεδούριον, ὁ ἐκ τοῦ Σλαβ. *vedro*.
 Ἰδ. G Meyer Neugr. Stud. 2, 16.

1) Ἀγγεῖον συνήθως ξύλινον εὐχρηστον εἰς τοὺς ποιμέ-
 νας ἐνθ' ἄν. : Ἔνα βεδούρι γάλα - γιαούρτι κττ. || Φρ. Βιδούρ'
 ὅς τὸν λιμό σ' νὰ τὸ ῥ'ς! (βάρος νὰ τὸ ἔχῃς εἰς τὴν ψυχὴν
 σου! Ἀρά) Στερελλ. (Ἀράχ.) || Ἄσμ.

Πῆραν τὸ βεδούρι μου | πῶπῃζα τὸ γιαροῦντι μου
 Πελοπν. Συνών. βουτσέλλι, καρδάρι. 2) Μέτρον
 δημητριακῶν Θεσσ. (Μηλ. κ.ά.) : Ἄσμ.

Θέλεις γρόσια σοῦ δίνου γὰ φλουριά μὴ τοῦ βιδούρι
 Θεσσ. 3) Βεδούρα 5, ὁ ἰδ., Σίκιν. Σίφν.

βεδουρίζω ἀμάρτ. βιδουρίζω Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βεδούρι.

Κτυπw τὸ γάλα ἐντὸς δοχείου πρὸς χωρισμὸν καὶ ἀφαί-
 ρεσιν τοῦ βουτύρου.

βεδουρίτσα ἡ, Πελοπν. (Ἀργολ. Βούρβουρ. Σιβίστ.
 Φεν.) βιδ'ρίτσα Θράκ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βεδούρι διὰ τῆς καταλ. -ίτσα.

1) Μικρὸν βεδούρι 1, ὁ ἰδ., Πελοπν. (Ἀργολ. Βούρ-
 βουρ. Σιβίστ. Φεν.) : Αἰνιγμ. Ὅς τῆς κουρούλας μου τὴν πόρτα
 βεδουρίτσα κρέμεται (ἢ σελήνη) Βούρβουρ. 2) Πήλινον
 πλατὺ δοχεῖον δι' οἶνον, ρακὴν κττ. Θράκ.

βεζελαῖα ἡ, Λεξ. Πρω.

Ἐκ τῶν οὐσ. βεζιά καὶ ἐλαῖα.

Ἡ ἐν τῷ προσώπῳ ἀκροχορδῶν, κρεατοελαῖα.

βεζί τό, Κύθιν. Σέριφ. βέντζι Εὔβ. (Κουρ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

I) Σιδηρᾷ βελόνῃ τῆς ὑφαντικῆς σαίττας περὶ τὴν ὁποίαν
 στρέφεται τὸ μασούρι Κύθιν. II) Κλάδος ἰτέας ἢ ἄλλου φυ-
 τοῦ χρήσιμος εἰς τὴν καλαθοπλεκτικὴν Εὔβ. (Κουρ.) Σέριφ.

βεζιά ἡ, Ἡπ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βασαρ. Βούρβουρ.
 Καλάβρυτ. Λακεδ. Μεσσ. Οἶν.) βεζὰ Ἀθῆν. Πελοπν. (Κα-
 λάβρυτ. Μάν. Σουδεν.) — Λεξ. Βλαστ. 279.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βέζι.

1) Ὁ ξύλινος κύκλος τοῦ κοσκίνου Πελοπν. (Ἀρκαδ.
 Καλάβρυτ. Μάν. Σουδεν.) 2) Κυλινδρικὸν τεμάχιον δέρ-
 ματος Πελοπν. (Καλάβρυτ. Σουδεν.) : Φρ. Μοῦ ἔβγαλε μὴ
 βεζιά (μὲ ἔγδαρε, μὲ ἠδίκησε) Καλάβρυτ. Τοῦ βγάζει τὴ
 βεζὰ (τὸν βασανίζει) Σουδεν. 3) Ὁ περὶ τὴν μυλόπε-
 τραν ξύλινος γῦρος ὁ περιορίζων τὸ ἄλεγγον Πελοπν.

(Βούρβουρ.) 4) Κυλινδρικό πλέγμα ἐντὸς τοῦ ὁποίου τίθεται ὁ ἀρτίως πηχθεὶς τυρὸς διὰ νὰ λάβῃ τὸ σχῆμα του Πελοπν. (Βασαρ. Λακεδ. Οἶν.): *Βάνομε τὸ τυρὶ 'ς τοὺς βεζιζές Βασαρ. Τυρὶ τῆς βεζιζᾶς αὐτόθ.* β) Εἶδος ξηροῦ τυροῦ Ἀθῆν. Ἦπ. — Λεξ. Βλαστ. 5) Μικρὸς ξύλινος κύλινδρος τῆς σαίττας τῆς φερούσης τὸ μασούρι περιστρεφόμενος διὰ τῆς ἀνέμης ὑπὸ τῶν ὑφαντῶν Πελοπν. (Μεσσ.)

VI) Τὸ δένδρον ἰτέα Κέως.

Ἦ λ. καὶ ὡς τοπων. Κέως.

βεζιρας ὁ, ἀμάρτ. *βιζιρας* Στερελλ. (Καλοσκοπ.) Μεγεθ. τοῦ οὗς. *βεζιζης* διὰ τῆς καταλ. -ας.

1) Ἀστράγαλος. 2) Παιδιά τοῦ ἀστραγάλου. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *βεζιζης* 4.

βεζιρεία ἡ, Ἦπ. (Ἀρτ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὗς. *βεζιζης*.

Μία τῶν στενωτέρων ἐδρῶν τοῦ ἀστραγάλου. Συνών. *βεζιζης* 3.

βεζιζης ὁ, κοιν. *βιζιζης* ἐνιαχ. *βεζιζ'ς* Θράκ. *βιζιζ'ς* βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ Ἀραβοτουρκ. *vezir*.

1) Πρωθυπουργὸς τῆς Τουρκίας κοιν.: Φρ. *Θὰ σὲ κάνω βεζιζη* (θὰ σὲ ἀνταμείψω γενναίως). 2) Ἀνώτατος Τουρκος διοικητικὸς ὑπάλληλος, διοικητὴς περιφερείας πολλαχ.: *Ὁ βεζιζης τῆς Τριπολιτσᾶς Πελοπν.* β) Θωπευτικὴ προσφώνησις υἱοῦ ὑπὸ τῆς μητρὸς του Θράκ. (Ἀδριανούπ.): *Πιδί μ', βιζιζ' μου!* 3) Μία τῶν ἐδρῶν τοῦ ἀστραγάλου εἰς τὴν παιδιὰν τοῦ ἀστραγαλισμοῦ πολλαχ. Συνών. *βεζιζεία*. 4) Ἡ παιδιὰ τοῦ ἀστραγαλισμοῦ Πελοπν. (Κορινθ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. Συνών. *ἀσίκι 1 β, ἀστραγάλι 2, ἀστράγαλος 1 β, βέζιρας 2*.

βεζιζικός ἐπίθ. Κῶς *βιζιζικός* Θράκ.

Ἐκ τοῦ οὗς. *βεζιζης* καὶ τῆς καταλ. -ικός.

Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν βεζιζην: *Βεζιζικὰ ροῦχα* Κῶς *Παίρνει ὁ Γιαννάκης τὸ βασιλικὸ δρόμο κι ὁ Ἀθάνατος τὸ βιζιζικό* (ἐκ παραμυθ.) Θράκ.

βεζιρογιός ὁ, Θράκ. (Γέν.)

Ἐκ τῶν οὗς. *βεζιζης* καὶ *γιός*.

Ὁ υἱὸς τοῦ βεζιζη. Συνών. *βεζιζιρόπαιδο, βεζιζιρόπουλλο* (ἰδ. *βεζιζιροπούλλα*).

βεζιζιρόπαιδο τό, Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὗς. *βεζιζης* καὶ *παιδί*.

Βεζιζιρογιός, ὁ ἰδ.:

βεζιζιροπούλλα ἡ, πολλαχ. *βεζιζιρόπουλλο* τό, πολλαχ. *βιζιζιρόπουλλο* Νάξ. *βιζιζιρόπ'λλον* Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ οὗς. *βεζιζης* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -πούλλα, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,636 κέξ.

Ὁ υἱὸς ἡ ἡ θυγάτηρ τοῦ βεζιζη ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Ὁ γιὸς τοῦ ρῆγα ἐπέρασε νὰ πὰ' νὰ βρῇ γυναῖκα

κ' εἶχε μαζί τὸ φίλο του, τὸν μπιστεμένο φίλο,

τ' ὁμορφο βεζιζιρόπουλλο, τὸ μυριόζηλεμένο

ΙΠολέμ. Χειμῶνανθ. 130. Τὸ θηλ. *Βεζιζιροπούλλα* καὶ ὡς κύριον ὄν. Θράκ. (Μυριόφ. κ.ά.)

βεῖλε ὁ, Τσακων. *δεῖλε* Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὗς. *εἰλεός*.

1) Κοχλίας. Συνών. *σαλιγκάρι*. 2) Λεῖμαξ. Συνών. *γυμνοσάλακας, σαλιακομάνα*.

βέκ-κιο ὁ, Ἀπουλ. (Καλημ.) *βέκ-κιο* Ἀπουλ. (Καλημ.) Καλαβρ. (Χωρίο Βουν.)

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *veccchio*.

Γέρων.: *Πλέον ἀμπρὸ βρίσκει τὸ πάππο μου ποῦ ε' πλέο βέκ-κιο πὶ μένα* (πάρᾳ μπρὸς εὐρίσκει τὸν πάππον μου ποῦ εἶναι πρὸ γέρος ἀπὸ ἐμένα) Καλημ.

βελαζούρι τό, ἀμάρτ. *βιλαζούρ* Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἐκ τοῦ ρ. *βελάζω* καὶ τῆς καταλ. -ούρι.

1) Ἀμνὸς βελάζων. 2) Μεταφ. νήπιον: *Τί πιριμέν'ς ἀπ' αὐτό, εἶνι βιλαζούρ' ἀκόμα*.

βελάζω κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) *βελάζον* Τσακων. *βελάζ-ζον* Εὐβ. (Κουρ. Κύμ. Ὁξύλιθ.) *βιλάζον* βόρ. ἰδιώμ. *β'λάζω* Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) *βιλιάζω* Ἦπ. Παξ. *βιλιάζον* Μακεδ. (Σιάτ.) *β'λιάζω* Ἦπ. Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) Κεφαλλ. κ.ά. *β'λιάζον* Ἦπ. (Ζαγόρ. Τσαμαντ. Χουλιαρ. κ.ά.) Μακεδ. (Βλάστ. Καστορ. Νάουσ. Σισάν.) *βιάζον* Τσακων. *βελάχω* Ζάκ. *βελάω* Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Ροχούδ.) *ἀβελάω* Καλαβρ. (Μπόβ.) *δελάζω* Ζάκ. Θράκ. (Τσακίλ.) Κεφαλλ. Πελοπν. (Γύθ. Κλουτσιοχ. Σουδεν. Τρίκκ. Τρίπ.) — Λεξ. Μ'Εγκυκλ. *διλάζον* Μακεδ. *διλιάζον* Μακεδ. (Σιάτ. Χαλκιδ.) *δ'λιάζον* Μακεδ. (Σιάτ.) *μπελάζ-ζον* Εὐβ. (Κουρ.) *πελάζω* Καλαβρ. (Μπόβ.) *μελάζω* Θράκ. (Σαρεκκλ. Σηλυβρ. Τσακίλ. κ.ά.) Μέγαρ. *μιλιάζον* Μακεδ. (Κοζ.)

Ἐκ τῆς πεποιημένης λέξεως *βέ* ἡ *δὲ* δηλούσης τὴν φωνὴν τῶν προβάτων καὶ αἰγῶν.

1) Βληχῶμαι, ἐπὶ πρόβατον καὶ αἰγὸς κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Τσακων.: *Βελάζει τ' ἀρνὶ - ἡ γίδα - τὸ κασίκι - τὸ πρόβατο κοιν.* || Φρ. *Σὰν τὸ κασίκι β'λιάζει* (ἐπὶ κραυγάζοντος) Ἦπ. *Ἐβέλαξε σὰν ἀρνὶ* Πελοπν. (Ἀρκαδ.) *Ἀρνὶ δὲ θὰ βελάξη* (οὐδεὶς θὰ σωθῇ) Πελοπν. (Βούρβουρ.) *Δὲν ἀφίθ' γίδα νὰ βιλάξ'* (ἐπὶ ἱκανοῦ αἰγοκλέπτου) Στερελλ. (Αἰτωλ.) || Παροιμ. *Ἀρνὶ ποῦ δὲ βελάζει γάλα δὲν τρώει* (ὁ μὴ αἰτῶν δὲν λαμβάνει) πολλαχ. *Τοῦ γουρούν' ποτιτὲ δὲ βιλάξ', πάντα γρουλλίξ'* (ἡ πονηρὰ φύσις δὲν μεταβάλλεται) Σάμ. || Ἄσμ.

Κᾶπον βελάζουν πρόβατα, κᾶπον βελάζουν γίδια Πελοπν. (Λάστ.)

Καὶ β'λιάζουν σὰν τὰ πρόβατα καὶ σὰν τ' ἀρνὶα 'ς τὲς μάντρες Ἦπ. Πβ. *ἀναβελάζω 1*. 2) Ἐπὶ ἀνθρώπου, κραυγάζω ἰσχυρῶς, ὀδύρομαι, θρηνηῶ πολλαχ. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.): *Β'λιάζει τὸ παιδί* Ἦπ. *Ἐβέλαξε τὸ παιδί ἀπ' τὰ κλάματα* Πελοπν. (Δημητσάν.) *Βιλάξ'* ἀπὸν τοῦν πόνου Εὐβ. (Στρόπον.) *Μοῦ κόφτει τὴν καρδιά, γι' αὐτὸ πελάζω* Καλαβρ. (Μπόβ.) || Φρ. *Βέλαξι οὐ κόσμους ἀπ' τ'ν πείνα* Στερελλ. (Αἰτωλ.) *Βέλαξαν τὰ πιδιὰ ἀπ' τὰ πιγνίδια* (παρεξεστράπησαν) αὐτόθ. *Δὲ θὰ βελάξη οὐτ' ἓνας* (οὐδεὶς θὰ ὑπολειφθῇ ζῶν) Πελοπν. (Μεσσ.) || Ἄσμ.

Κ' ἡ μάνα του ἀπουκουντὰ μόν' σκούζει κι βιλάζει Μακεδ. Συνών. *ἀναβελάζω 2, παραβελάζω*. 3) Μετοχ. *βελασμένος*, ὁ φονευθεὶς καὶ μὴ τυχὼν ἐκδικήσεως, ἀνεκδίκητος (ἡ σημ. ἐκ τῆς ἀντιλήψεως ὅτι ὁ νεκρὸς βοᾷ καὶ ζητεῖ ἐκδίκησιν) Πελοπν. (Μάν.) Συνών. *ἀγδίκαιωτος*.

βελαξιά ἡ, σύνθηθ. *βιλαξιά* Εὐβ. (Στρόπον.) *βιλαξιά* Παξ.

Ἐκ τοῦ ρ. *βελάζω*.

Βέλασμα 1, ὁ ἰδ.

βέλασμα τό, κοιν. *βέλιασμα* Ἦπ. (Ζαγόρ.) *βίλιασμα* Παξ. *β'λιάσμα* Κθεοτόκ. Βιργ. Γεωργ. 62 καὶ 80 *δέλασμα* Λεξ. Μ'Εγκυκλ. *δέλιασμα* Μακεδ. (Χαλκιδ.) *βέλισμα* Ἦπ. (Κεστρίν.) *βέλαγμα* Πελοπν. (Ἀρκαδ.) *β'λιάγμα* Μακεδ. (Βλάστ.) *μέλασμα* Λεξ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ ρ. *βελάζω*.